

ржжиятъ управителъ се считаше за представителъ на генералъ-губернатора и на всѣки директоръ (министъръ) стдѣлно, то бѣ естествено да се турятъ подъ неговъ надзоръ и други многобройни служби, които се намираха въ окржжитѣ и околнитѣ. Въ това отношение много спомагаше въ началото и добрия подборъ на окржжнитѣ управители и околийскитѣ началници. И по служебно положение, и по заплата, и по интелигентность, и по опитность тѣ стоеха почти всѣкога по-високо отъ другитѣ чиновници на мѣстото. Само сждитѣ и прокуроритѣ имъ съперничеха въ това отношение.

* *

Законодателното тѣло въ Областѣта бѣ съставено отъ една камара и се наричаше Областно събрание. Числото на депутатитѣ бѣ 56, отъ които 36 избрани отъ народа, 10 назначени отъ генералъ-губернатора измежду най-виднитѣ землевладѣлци, търговци и промишленици въ областѣта; измежду чиновницитѣ на гражданското и сждебното ведомства; измежду гражданитѣ на свободни професии съ висше образование, и 10 души по право, които представляваха религиознитѣ и народностни мнения, както и висшата магистратура. Мандатътъ имъ траеше 4 години, но се подновяваха по наполовина всѣки две години. За да бжде нѣкой избирателъ въ Източна Румелия, трѣбваше да е навършилъ 21 година и да владѣе нѣкой недвижимъ имотъ, или пъкъ да е глава на нѣкое търговско или промишлено заведение, или да е учителъ, или свещеникъ, или да притежава свидетелство за висше образование. Избираемъ за депутатъ можеше да бжде всѣки избирателъ, ако е навършилъ 25-годишна възраст.

Понеже сесията на Областното Събрание траеше само два месеца, а презъ това време не бѣ възможно да се изработятъ всичкитѣ закони, то Органическиятъ уставъ предвиждаше да има единъ *Постояненъ комитетъ*, който презъ останалитѣ 10 месеца да законополага чрезъ публично-административни правилници, да контролира управлението на страната и да му съдействува за поправилното фуякционирание. Постоянниятъ комитетъ състоеше отъ 10 титулярни члена, но за да може да се представлява въ него и меншинството на Събранието, при избирането му, което ставаше всѣка година, депутатитѣ не можеха да вписватъ въ бюлетинитѣ си повече отъ 6 имена. При тоя способъ едно значително и сгруппирано меншинство въ камарата можеше да прокара изъ своята срѣда четири души въ Постоянния Комитетъ. Но понеже българското болшинство сполучаваше да привлече къмъ себе си и нѣкои отъ меншин-